

naša že itak revna fara plačaj. Učen je pa naš organist, ker on ima samo neko staro pesniško knjigo brez not, pa še naj kdo reče, da ni učen. Pa točen je tudi naš organist kar se pokaže že iz sledečega; ob pol deseti uri bi imela biti popevna sv. maša z poroko a ob pol 11h že hiti proti cerkvi. Seveda kdor je celo noč na gostiji potem ne more biti točen. Več let že prosimo našega drugega spoštovanega g. župnika, da nam spravi takega organista, ki bo rabil cele orgle in ne samo polovico ali kakor farani šaljivo pravijo le dve zvegli. Zakaj pa imajo po drugih župnijah take organiste, da jih je veselje poslušati a mi pa takega, da se nikakor ne moremo z njim ponašati.

Iz Celja in Črešnic pri Konjicah. Črešniška fara ima v osebi Franc Ogrizek kaj čudnega možaka za župnika, po širnem svetu se mu ne najde lahko glihe; neizrečeno zagrižen sovraznik je vsake nemške besede, ako bi zamogel, gotovo bi s svojim slovenskim čelom vsak nemški zid prodrl. Kadarkoli ga kdo bo nemški kaj vpraša, odgovori mu jezno slovenski, ako ga pa berač po nemški za dar poprosi, se hudo nasoli, ter se mu dveri pokažejo. Samo ob sebi se razume, da baje tudi v šoli ne trpi nobenega nemškega pouka. Ako ga kedo za dober svet nagovori, kam bi dal svojega dečka, ali v nemško-latinsko ali slovensko-latinsko šolo v Celje, ga debelo, hudo, kot znorelega človeka pogleda in zarenči: Ali ste nemčur, da ga hočete v nemško-latinsko šolo dati! — A glejte ga no, kako ta možek svojo barvo spreminja ter plašč za vetrom obrača, ker sam pa vender svojega nečaka v „nemško-latinski šoli v Celji ima! Kedo bi se temu ne čudil in smejal? Pri vsi svoji slovenski napevosti mu vender menda nemško-latinska šola bolje ugaja, kakor slov-lat.; le drugi tega ne smejo storiti, ampak se morajo po duhovskem povedli ravhati, sicer ropoče iz prižnice. Ker je nečak lepega vedenja in pridno študira, pa je ubožen, uživa že več let podporo od nemške strani. Tudi zoper to se trdi Slovenec, župnik Franc Ogrizek, nikdar ne pritoži. Takemu človeku se navadno pravi, da je zviti kozji rog.

Iz Slov. Bistriškega okraja. Nih jih morda veliko takih mož, katere bi „Fihpos“ tako besno napadal kakor gg. Stiger in Grundner. V zadnjih številkah „Fihposovih“ čitamo članek „Kako je Stiger kot okrajni načelnik gospodaril“ — v katerem predbaciva ta nesramni mariborski jezuit g. Stigerju, da je že skoraj „zapravil“ slov. bistriški okraj in da primanjkuje 80.000 K. okrajnega denarja, brez da bi „Fihpos“ vedel, kam so te svote izginile. Nadalje pravi, da je policijski Grundner samovoljno prestavil Boč, pardon, neki hrib tam blizu Globokega in to je pogoltnilo toliko denarja. „Fihposu“ sicer ne odgovorjamo. Nesramne njegove laži pozna že itak celi svet in zaradi teh laži so morali njegovi uredniški kaliji že opetovano kašo pihati. Ali pregledimo zadevo radi drugih ljudi. Dokler je bila v našem okraju klerikalno-prvaška stranka na krmilu, storilo se ni ničesar za kmete (kakor pri nas v ptujskem okraju! uredn.). Niti občinskim prošnjam za podelitev podpore v svrhu popraviljenja cest se ni ugodilo, ako ravno je bilo v ta namen določenih letno 4000 K. Edino občina Tinje na Pohorju je dobila malo izdatnejšo cestno podporo, to pa ne iz ljubezni do pohorskih kmetov ampak do takratnega župnika Lenarta. Ko je polagoma po volitvah propadla klerikalno-prvaška stranka, postal je g. Stiger okrajni načelnik. Postal je pa tudi čisto drugo gospodarsko gibanje v korist zapuščenih občin. Graditi se je pričelo nove okrajne ceste na Tinje, St. Martin, zadnje leto tudi v Laporje in Črešnjevo, ter novi železni mostovi v Poličanah in Makolah. Nakupili so se boljši živinjski plemen za zboljšanje živino in svinjereje. Podelile so se občinam izdatne podpore za zgradbo cest. Nadalje omenimo novo vojašnico v Slov. Bistrici, ki ni samo mestu temveč celemu okraju v veliko korist. Samo nekaj smo omenili, kar označi lepo gospodarstvo Stigerjevo: Kaj pa je z brežičem, ki je tako velikansko „škodo“ napravil. Šel sem neki dan preteklega leta iz Poličan v Makolje. V neki gostilni blizu Globokega sem našel na voznike, ter jel z njimi o cestnih razmerah govoriti. Može so vsi rekli, da so ceste zdaj izborne, popreje pa se je imenoval ta grič „šinterkogel“, ker se je tam grozno

trpinčilo vbogo žival. Čela stvar je stala komaj 3000 K. Tudi deželni odbor je to delo odobril in dal 40% podpore. Tako je plačal okrajni zastop samo 1800 K. In koliko hvale v ljudstvo zastopu za to lepo, potrebno zgradbo! Koliko zamude, jeze, trpinčenja vboge živali se je s tem odstranilo! In zdaj pa preglejte čukanje mariborskega lista, tega najnesramnejšega lažnika na Štajerskem! In take moške, kakor so g. Stiger in Grundner, katerim ne sme lažnivi črni niti čevlje osnažiti, take moške psujejo klerikalci! In zdaj ko se bliža volitev v okraju, zdaj so laži še večje in nesramnost še strupenejša. Ali mi kmetje pravimo: Bog daj še več takih mož kot sta Grundner in Stiger! Pri volitvah pa bomo zmagali v kljub obrekovanju mariborske cunje!

Iz sv. Marjete pri Črnem vrhu. „Kocelnov plemenitaž“ in „veleposestnik na Kačjem Gradu“ pri Dravi učil se je v umazani kuhinji „Tratniščiča vsenčilišča“, da bi znal „kranjsko godlo“ nazadnjakim volilcem kuhati. Dobil pa ni spricnevala, ker je ta visoka šola zakonita in njen „rektor magnifikus“ še sam nima diploma. „Kaj naj tedaj ukrenem“ mrmral je enkrat sam pri sebi, „da zadobim „kuhariko“ službo v domači fari! Že vem: na dan sv. Štefana bodem skuhal prvaški „ajmoht“ in ako ga Grafenbauer in Drejc ne prideta povečerjati, poklekem pred „vsegamogočnega“ tehtanta in muzlastnim jezikom častljivo njegovo roko „umijem“. Ta sklep je modrijan natanko izpolnil in doživeli smo slučaj, da je šolski načelnik tehtantu pred vsemi ljudmi roke lizal! Zdaj se kuri „šolski kotelj“ na farovškem plotu po receptu dolinskega „Poldeja“ in dobrovskega „Hašpeja“ za tiste rake, ki so se pri zlasanemu kaplančku rodili in v dolinski „strugi“ gojili. Dober tek! Morebiti jim še trebuh zraste in jim ne bo treba „Eichdorfarjevemu tehtantu“ zavidati, o katerem se govori, da ima v „Metudovi“ posojilnici več kot 50.000 K „dolga“. Mlada „deviška“ kuharica iz daljne Črne bi takemu zadolženemu tehtantu gotovo niti eno leto ne služila... Pat! Le tiho in ne smejajte se!... Al me poznate.

Iz Amerike „Glas svobode“ v Chicagu piše: Življenje in početje župnika Klopčiča na Calumetu je vse kaj drugega, kakor sveto; klevetlandski Hribar še ni nikdar pokazal, da bi bil za vse visoko in vzvišeno in poštvalen; navdušen je jedino za — dolar; saj mu celo katoliški list, kakor je „Nova domovina“ ni priznava ter ga je v javnosti razkrinkal kot naj večjega oderuha in kot moža najizkotnejšega mišljenja, z vseni človeškimi slabostmi. Tak človek, ki hlepi le po tem, kako bi svoje farane odiral in spravil skupaj premoženje, ne more biti nikdar „izvoljeni služnik in sodrudi Kristusov“. In taki, kakoršna sta ta dva duhovnika, so po večini vsi „izkušeni voditelji“ našega ljudstva v Ameriki, — kakor jih imenuje „Amerikanski Slovenec“. Tega ne more utajiti niti Rev. Sušteršič v Jolietu. Prazne besede ne veljajo — dejstva govorijo! Pisali bi lahko še mnogo o naših božjih namestnikih, a za danes se bomo bavili nekoliko le z župnikom Podgorškom v La Salle, III., o katerem smo dobili zanimiv dopis, ki jasno kaže, kak človek je ta posvečenec. Dopis je glede resničnosti potrjen od notarja, in torej ni nikakega dvoma. Iste se glasi tako-le: La Salle, 27. nov. 1906. Dolgo časa so se že zbirali črni oblaki nad našo slovensko faro, a sedaj je treščilo. Takaj imamo za župnika Antona Podgorška, ki je svoje grdobije sicer dolgo časa prikrival, a končno ga je vendar zalotila roka usode, da je razkrinkan. — Dne 4. novembra stala sta pred oltarjem dva novoporočena in si obljubila večno zvestobo. Čez par dni je dobila mlada žena od župnika poziv, da naj pride dne 9. novembra v farovž po listine točno ob dveh popoldne. Radi domačih opravil se je nekoliko zakasnila in prišla šele ob štirih. Podgoršek je nekaj grodnjal, a se kmalu potolažil, nadajajoč se najboljšim uspehom. Podgoršek je gledal v knjige in pozval tudi njo, da stopi bližje k njemu, da bo videla, kaj je v knjigi zapisanega. Ona nič hudega sluteč, se mu približa, a on jo k sebi stisne, da se mu je komaj iztrgala in ga

proč pahnila. To pa ga še ni izužilo. Hotel je poljubiti in je z roko silil nekam. Toda ona je bila močnejša in se mu zopet ubranila. Podgoršek postaja čedalje strastnejši. Nagovarja jo k raznim nemoralnim stvarim in zahteva da se mu vsede na kolena in da bi grešno njim občevala. — Gospodine Podgoršek, ali ne poznate 9. božje zapovedi, ki pravi: „Ne po želi svojega bližnjega žene?“ — Kakor se kaže Vam in Vašim tovarišem ni mar. Izpolnjujeva božjih zapovedij in hočete v greh zapeljivati tudi svoje vernike! Vkljub vsem zapeljivim sedam je poštena žena ostala trdna in neuprosna, kar pa je Podgorška še huje razvnelo. Pritisnil jo je k zidu ter jo silovito poljuboval! Z največjim naporom se mu je zopet ubranila in ga pahnila od sebe. Uganjal je še nepopisno svinjarje. Nazadnje je po vseh bridkih skušnjah vender-le sprevidel, da iz te moke ne bo kruha in da se ni lotil prave, čeprav je bil popolnoma prepričan, da mu ne bo spodletek. Vedel je namreč, da je novoporočenka v blagoslovljenem stanju, in radi tega se je najbo zanašal na uspeh. Končno ji je ta nesramna zabičeval z ostrimi besedami, da ja ne sme nikomur o tem praviti, kaj je hotel od nje imeti. Potem ji je odklenil vrata (po njenem prihod jih je namreč zaklenil, ne da bi ona to opazila), in ko je stopila na prosto, se je globoko oddahnila. To zadostuje za danes. Vsem faranom pa polagam na srce, da ja ne spuščajo farovž žensk samih. . . Vseznalec.

Mislimo da temu dopisu ni treba nič dodajati. Kakor smo slišali, pride zadeva pred škofa in tudi v angleške časopise. Prepričani pa smo, da se Podgoršku ne bo pri škofu nič zgodilo. Vse bodo lepo potlačili kakor so pri Klopčiču v Calumetu. In take ljudi naj bi mi poznavali „kot od Boga samega v njegovo službo izvoljene“? Tak i ljudje se imenujejo službeniki in sodrudi Kristusovi? Ali ne veste, kaj je Kristus učil? Takih vzgojiteljev in učiteljev ni ne maramo, ki zapeljuje naše poštene žene v greh in nezvestobo, ki s svojim delovanjem in s svojimi okuženimi nauki razširjajo med našim narodom podivjanost in nepoštenost, — v kljub temu hočejo veljati za nekake polbogove. Proč s takimi ljudmi!

Novice.

„Napredna zveza“, kakor so krstili naš vrli zaupniki „Štajerčev“ stranko, je pričela svojim delom. Dne 10. t. m. je imela svoj prvo sejo in se je konstituiral odbor takole: Načelnik g. Maks Straschill, veleposestnik Bregu pri Ptuj; podnačelnik g. Joh. Stendit, sodarski mojster, podžupan in veleposestnik Ptuj; blagajnik g. Leopold Slawitsch, posestnik in trgovec v Ptuj, zapisnikar g. Karl Linhart, urednik „Štajerca“ v Ptuj. — „Napredna zveza“ bode pričela takoj z resnim delom. Sklenilo se je nastopiti na shodih v vseh večjih krajih posameznih okrajev. Shodi se vrše p. § 2. zborovalnega zakona. Prvi shod se vrši v nedeljo v Ptuj. Sledi mu drugi shod, ki se vrši v nedeljo 24. t. m. popoldne v Ormožu. Taki shodi se bodo vršili po vseh krajih in jih bomo vedno pravočasno naznanjevali. Poskusi bomo, da ne bodo opijanjeni klerikalci shode motili. Naši somišljeniki pa naj prihajajo polnoštevilno, kajti — „zora puca, bit će dana“.

Državnozbornske volitve se bližajo in stoji klerikalno-prvaška armada po Štajerskem in Koroškem pod orožjem. Celovski „Mir“ se je preselil v Ljubljano in že prva ljubljanska številke dokazuje — „zakaj. Kajti takoj psuje naprednjake z besedo „razbojnik“ in napadi besno naprednega g. Seifritza, ki je že čez 20 let župan popolnoma slovenske občine in katerega zato ne morejo videti, ker je odkril nesramno hujskanje prvaške gospode v državni zbornici. . . Na Štajerskem je stvar ednaka. Prvaški listi so polni lepih obljub za ljudstvo in polni umazanih lažij čez naprednjake. Kaplan Korošec pa pošilja oklice na fajmoštre in kaplane, v katerem jih sili v politiko in jim celo priporoča, nadlegovati ženske za politično delo. Vse to dokazuje, da bode volilni boj ljut in brezobziren. Naša stranka je sklenila postaviti svoje kandidate v vseh okrajih in naznanili jih bomo pravočasno. Pri

izberi naših kandidatov nam bode merodajen edino naš program. Za zdaj pa priporočamo našim somišljenikom, naj se ne postavijo ne na levo nena desno, — naj ne obljubije svoj glas neklerikalcem ne, "Narodovcem". Spindlerjeva, "nova" stranka nam je ravno toliko nevarna, kakor klerikalna. Torej edino naše kandidate treba voliti! Bržite se te-lih navodil: 1. Nikdo se ne spuščaj z nasprotniki v politični pogovor, ker te hočejo s tem le odvrniti od prave poti! — 2. Nikdo se ne udeležuj nasprotniških shodov, kajti vsaka ojstra beseda je kazniva po novi postavi. — 3. Naznanite nam takoj, ako bi vam kdo denar obljuboval, da volite za nasprotnike, ali ako bi vam pretil, ker ste naprednjaki. — 4. Skrbite, da se vas v piše v volilne zapiske in da se vas ne oslepari sa vašo volilno pravico. Volilec je vsak avstrijski, 24 letni državljan, ki stanuje vsaj 1 leto v dotični občini. — Toliko za danes. Pripravljamo se, dokler je čas!

Bombardirajo nas zopet, seveda s slavnostnimi "popravki" po § 19. tiskovnega zakona. Nam se ti naši nasprotniki iz arca smilijo, ker so tako otroško-neumni, da bodo nebeško kraljestvo gotovo vsled svoje neumnosti dosegli. V rubriki "Iz Štajerskega" objavimo danes, "popravek" kaplana Otepeca in prepričani smo, da se bode ves svet smejal. Kot dobri kristjani priporočamo tega kaplana vsem pobožnim devicam in devičarjem v molitev: vsmiljeni Bog naj mu pamet razsvetli, da se mu ne bode več treba pretepavati s hudimi deklinami in da ne bode več "popravljal". Nadalje smo dobili za to številko še dva "popravka": prvega od Ivana Hojnika, fajmoštra pri sv. Jakobu v Koprivni pri Pliberku na Koroškem, drugega pa od župana Rutarja iz sv. Petra na Koroškem. Žalibože ne moremo in nečemo dotična "popravka" objaviti. "Popravka" sta namreč "prepametna" in zato sta romala v koš in čeprav smo ju v predpustu dobili, vendar ne moremo svojim čitateljem to veselje pripraviti, da bi ju čitali. Le naprej, gospodje od črne armade, le naprej s "popravki". Mi se jih ne strašimo, vaših "popravkov", in le srce nas boli, da je še toliko revnih, duševno osiromašenih nevednežev na svetu. . .

"Misijoni" so se zopet pričeli in klerikalci izrabljajo te cerkvene priredbe zopet na vse pretege. Naravnost škandal je, da se upajo duhovni, "namestniki Božji", omadeževati najsvetejši kraj, samo da zadoščajo svojemu nagonu. Nečuvane stvari se nam poročajo in ni dvoma, da se priredi marsikje "misijon", samo da bi se zadušilo s psovanjem raz prižnice napredno gibanje. Škandal je to! Ali vsaka stvar ima svoje meje! Slabi bi bili, ko bi se ne branili. Kdor laže v cerkvi, ni vreden našega spoštovanja! Kdor obrekuje v spovednici, je slabšeji od brezverca! In zato opozarjamo naprednjake, naj se ne strašijo prvaških pskov, ki padajo v teh časih "misijona" raz prižnice. Kdor ti pravi, da ne dobiš odveze, ako čitaš "Štajerca", ako skrbiš za bodočnost svoje dece, za svoj obstanek, — ta je lažnik! Kdor ti pravi, da moraš dati svojo nepokvarjeno hčerko v družbo kaplanskih petelinčkov in pijanih fantov, da igra "teater", — ta je lažnik! Kdor se peča v cerkvi, na prižnici in v spovednici s politikom, ta je in ostane lažnik! In dokler se nam ne dokaže iz svetege pisma, da je naše stališče napačno, dokler se nam ne dokaže, da nimamo prav, — toliko časa trdimo, da je lažnik, kdor se bori proti našemu načelu! In zato naj le rogovilijo po svojih "misijonih", — s tem napeljujejo le vodo na naš mlin; ljudstvo bode izpoznalo, da je vera takim ljudem le plašč, pod katerim skrivajo svojo hinavščino in nagoto.

Spovedni listki so zdaj zopet na dnevnem redu. Dobro, mi nimamo nič proti temu, da se pripravi vsakdo primerno na velikonočno spoved. Pač pa imamo veliko proti temu, da bi se tudi pri razdelitvi spovednih listkov politične burke uganjalo in ravno tako imamo veliko proti temu, da bi se ljudstvo ob tej priliki odiralo. Iz raznih krajev dobivamo poročila, da dajejo duhovni listke le pod pogojem, da se ljudje zavežejo, da ne bodo več "Štajerca" brali. To je proti vsem verskim in posvetnim zapovedim. Iz drugih krajev pa se nam zopet po-

roča da zahtevajo duhovni denar za spovedne listke (do 1 K za listek) in tudi to je "grdo ter nikjer vtemeljeno. Prosimo, kmetje, hlapci, viničarji, torej ljudje, ki morejo plačevati svoje davke in katerim pač niti vinar ne preostaja, — ti ljudje naj plačajo nekaj novi davke za listke, katerih dobiš 500 za krajcar. Duhovni, ki so dobili ravnokar za letno pet milijonov kron povišanja svojih itak mastnih plač, odirajo na ta način ljudstvo. Opozarjamo somišljenike, da nikdo ne zavezan, plačati take neopracovane tirjatve požrešnih gospodov! Vsaka stvar do gotove meje! Tudi izkoriščanje mora imeti gotovo mejo! Ako se še kaj takega zgodi, naj se nam to brzo naznani.

Kradejo! Ljubljanski "Slovenec" poroča, da je "Narodna stranka" ukradla neki iztis, "Fih-posa" . . . Hm! Nam se zdi, da to ni nič novega. Križman nam je adresse kradel in vendar je bil in je še "apostelj" prvaškega gibanja in njemu so zopet drugi "apostelniki" adresse pokradli. O tem smo pa itak že govorili, kako kradejo prvaški listi "Štajerca" članke in jih imajo potem za "izvirne". Namen posvečujo tem ljudem tudi najumazanejša sredstva!

Iz Spodnje-Štajerskega.

Duhovni proti — škofu! Znano je, da se prvaki niti rimskemu papežu ne vklonijo, kadar jim zapove mir v politiki. Tudi je znano, da napadajo ti farji vsacega svojih tovarišev, ki ne trobi v njihov rog in se briga raje za cerkev. Kako so svoj čas napadali miroljubnega ptujskega prosta g. Flecka, ker ni hotel igrati vloge hujšaka v talarji. Zdaj pa dvigajo svoje strupene jezike celo proti mariborskemu knezu in škofu. Neki župnik, ki razume prav dobro nemški, ker bi drugače ne bil to kar je, zahteval je od urada dvojezične tabele. Poslalo se mu je nemške ali vrnil jih je parkrat. Knezoškofu se je to neumno zdelo in ukazal je fajmoštru, naj ne razburja duhove po nepotrebnem in naj vzame dotične tabele. Zdaj pa napadajo farški listi — škofa. Res, kdo je kriv, da vera peša? "Gehorsam ist des Kristen Pflicht!" Ali naši politiki kaj popi ne odnehajo in psujejo raje svojega cerkvenega poglavarja po svojih časnih. Kaj si bodo neki pobožni čitatelji mislili? Kdo ima prav, škof ali fajmošter? Res lepe, vedno lepše so razmere, ki jih vdomačuje prvaška politika.

Klerikalni "aufpuc"-kmetje. 7. t. so imeli naši črnuhi zopet "zaupni shod" v Mariboru. Ker nimajo ti "zaupni shodi" prav nobenega pomena, se ne bomo z njim pečali, ako ravno imamo natanko poročilo. Povedati hočemo le, da so prišli ti-le klerikalni "kmetje": Kanonik Mlakar, dohtar Rosina, dohtar Rudolf, dohtar Omulec, fajmošter Ozmeč, dohtar Šernec, dohtar Vračko, župnik Zdolšek, župnik Korošec, dohtar Barle, dohtar Georg, dohtar Benkovic, fajmošter Cerjak, dohtar Mayer fajmošter Pečnik, poleg tega še 2—3 posestniki in nekaj trgovcev. Torej 9 dohtarjev, ki imajo grozno veliko "ljubezni" do kmeta, gotovo pa do njegovega možnjčka, — in 6 farjev. Bog se usmili, in vsa ta godla je — "kmetški zaupni shod".

Minoritski mežnar v Ptujju ima veliko napak. Ali glavna napaka je njegov dolgi jezik. Mož je tako zabiti in nesramen, da poseka najhujšega politikujočega farja. Evo slučaj: Pri zadnji ekspediciji "Štajerca" so prinesli dve želeni list na pošto, ko je bil mežnar ravno tam. Komaj zagleda ta zbesneli farški podrepnik "Štajerca", — in že je zdijval, kakor zdijva bik, ako mu pokažeš rdečo ruto. Prišel je psovati kakor ogerski cigan in vpil, da je "Štajerc" ničvreden list itd. . . Res, tako nesramnost že nismo dolgo doživeli! In poroča se nam, da nadleguje ta mežnar vsak dan poštno uslužbenca s svojimi neumnostmi. Ali ga ima fajmošter zato v službi? Potem se pač vse neha. Ali bodo v Ptujju gospodarili mežnarji, ki imajo slamo mesto možgan? V Ptujju se upa ta zbesneli ali znoreli mežnarček, ki živi od nas, svoj jezik brusiti! Mežnar bi zaslužil, da bi ga oklofutale ženske. Sicer pa se bode za svojo nesramnost zagovarjal še pred sodnijo. Za danes pa le vprašamo minoritskega župnika, zakaj ne prime tega neumnega, zatelebanega mežnarja za dolga ušesa in

mu ne povē, da ima držati svoj jezik in se brigati edino za cerkvene svede, cerkvene ameti in cerkvene miši! Ako pa župnik tega hujšaka ne prime za jezik, potem prosimo miroljubnega našega prosta, naj napravi red. Od takih farških petolizcev se ne bomo pustili nadlegovati. Mežnar, tvojih neumnosti bo kmalu konec!

"Častni občani" v St. Vidu pri Ptujju, v obče (le pri pametnih ljudeh ne!) priljubljeni gospodje hofrat Ploj (zaščitnik deviške nedolžnosti), Miha Brenčič (pogoreli lesni liferant), dr. Jurtela (boj-kotni pridigar), "profesor" Zelenik (bivši "načelnik" pro forma ptujskega okraja) in krčmar Mahorič iz Allerheilighengasse, — ti možakarji se menda ne bodo dolgo veselili svojih časti! Omenili smo že zadnjič, da je bila njih izvolitev navadni politični švindl. Zdaj pa čujemo, da je bila dotična seja celo nesklepčna in da se je vložil energični protest proti temu sleparskemu postopanju prvaških nevednežev. Na dotični seji je bilo le 7 odbornikov; torej je bila nesklepčna. In niti ti 7 niso vsi glasovali za Plojevo družbo. Kaj za sto vravog so storili omenjeni prvaški petelini za St. Vid? In zakaj ne izvolijo prvaški občinski zastopniki "Čuckovega Naceta" ter "Žaneta iz Iblane" za "častne občane"? Farani so že nabrali na stotine podpisov za protest. Kajti taki švindl ne sme zmagati!

Kaj je s tatov? Poročali smo natanko o nesramni tatvini prvaškega bajtarja in župana Bratuše iz Turškega vrha v Halozah. Mož je okradel tisočake občinskega denarja!!! In vendar ne črhajo prvaški listi niti besedice o tej infamni tatvini, ki je trajala celih 8 let! Kaj je na stvari in zakaj molčite? Tat je tat, pa naj bode klerikalec ali liberalce, Nemec ali Slovenec. Ako bi imeli prvaški listi torej le iskrico poštenja v sebi, morali bi svetu povedati, da je kradel njih pristaš in zagovornik Bratuša. Opozarjamo oblast, naj prime tata za dolge prste! Prvaške časopisje pa se je uvrstilo s svojim molkom med zaščitnike tatov in lumpov. Fej!!!

Umor — ali kaj? Iz Središča se nam piše: 5. t. m. so našli mrtvo 70 letno vžitkarico Marijo Dečko, p. d. Klenčarico, stanujočo v Jastrebovih (župnija v Bolfang). Mrtva je bila svoj čas premožna posestnica v Središču. Njen zet, posestnik Ivan Bratuša v Obrižu je strastni klerikalec in prvaški petelin. Proglasil je, da je umrla pokojnica na mrtvoudu, čeprav je moral videti na lastne oči, da je bila starka močno na prsih in obrazu poškodovana, da je bila torej smrt jako skrivnostna in sumljiva do skrajnosti! Dne 6. t. je hotel Bratuša starko pokopati. Vse je bilo že za pogreb pripravljeno. Ali nakrat prideta dva orožnika proti hiši in ostavita pogreb. Drugi dan, 7. t. m. je prišla komisija iz Ormuža in je dognala, da je bila Marija Dečko umorjena. Prčela se je preizkava. Orožniki so aretirali nekega Pavla Tučič, domačina iz Kogra, ki je skupno s starko živel. Vprašamo vso javnost: zakaj je hotel klerikalec Bratuša starko pokopati brez komisije in na ta način zatajiti storjeni umor? Ljudje si pripovedujejo prav čudne stvari. Marija Dečko je imela za prevžitek K 2200, njivo in vinograd. Ali klerikalec Bratuša ji je obljuboval zlate gradove in je polagoma vse iz nje izvlekel, denar in njivo, pustil ji je pa le po trtni uši uničeni vinograd ter borno kočico, v kateri je starka samotarila in beračila okoli revnih viničarjev, medtem ko je njen zet imovit posestnik ter mu je le ona k vsemu bogatstvu pripomogla. To je kapitelj iz najtemnejše zgodbe poklerikaljenih krajev! Tako vzgojuje tisto klerikalno časopisje, ki sede vedno na sodnikov stol. Tatvina v Turškem vrhu, škandal v Hajdinu, verska zblaznelost po "misijonih" in zdaj ta umor so posledice farške vzgoje.

Učitelj in trgovec Klemenčič v Ptujjski gori zasluži, da se javnost malo z njim popeča. Prvič je ta nadebudni možakar dopisun lažnivih in podlih člančičev v prvaško-farškem časopisju. V teh člančičih napada vse navprek, kar je na poti njegovim sebičnim namenom. Vstrasil seveda ne bode nikogar s takimi nizkimi lažmi

in obrekovanji. Ali vprašanje ostane vendar odprto: je-li se strinja lažljivo dopisovanje s učiteljskim poslom in je-li morejo imeti otroci spoštovanja do moža, o katerem se splošno govori, da laže po prvaških cunjah vedoma in nesramno? Sicer se nam tudi druge stvari malo čudne dozdevajo in le malo potrpljenja še, potem zaropotamo odločno. Ali se strinja učiteljski stan s trgovskim poslom? „Kniži“ ne odstranijo to dejstvo! In zakaj se tega Klemenčiča ni prestavilo, ko mu je „Marburgerica“ lani marsikaj zanimivega očitala? Zakaj niso imele pritožbe na šolsko nadzorstvo uspeha? To vse so stvari, katere nas pričenjajo zanimati in povedali bodemo resnico brez obzirov na vse strani, ako nadaljuje učiteljček svoje hujskajoče delo. Zobj za zob!

Črešnjovski župnik in spoved. Znan je že itak po celem Štajerskem, ta črešnjovski fajmošter Janez Sušnik, čeprav le po slabi strani. Sicer so mu pogumni možje z odločnim nastopanjem vsaj toliko jezik zavezali, da pusti naprednjake na prižnici pri miru. Ali zato deluje tembolj strupeno proti „Štajercu“ in njegovi stranki, kadar ve, da ga nihče ne more za ušesa prijeti. Evo objavimo par slučajev, ki dokazujejo, da izrablja za prevzetni, kruha pijani pop spovednico edino v svrhu boja proti našemu listu! Torej čujte sledeče prizore iz črešnjavske spovednice! — Fajmošter: „Vi berete „Štajerca“?“ — Spovedenec: „Ja!“ — Fajm.: „Ali boste to opustili?“ — Spov.: „Ne!“ — Fajm.: „Štajerc“ je od škofa oestro prepovedan list, ker piše čez cerkev in sv. vero!“ — Spov.: „To ni res; ako bi bil „Štajerc“ tak, prepovedala bi ga c. kr. vlada; doslej še nikdar nisem bral, da bi ta list čez cerkev ali vero pisal.“ — Fajm.: „Morate ga opustiti.“ — Spov.: „Ne! Prosim, gospod, prišel sem se grehov očistiti, ne pa politiko uganjati; cerkev je Božji kraj in ne politikujoča bajta!“ — Fajm.: „Ne dobite odveze.“ — Spov.: „Gospod zahvalim!“ — Fajmošter zakriči: „Čajte, dobite odvezo, ali prosim vas, ne izpovejte, kaj sva govorila!“ — Mož bi molčal, ako bi župnik držal svoj jezik. Ali na Štefanovo je tulil župnik raz prižnice, da se pridejo nesposodobneži v spovednico kregati in politiko uganjati in zato je tudi dotičnik povedal, kdo da se krega v spovednici in kdo uganja politiko. Sušnik je v tem slučaju lagal kot spovednik v pričo Boga, da pišemo proti veri in da je naš list po škofu prepovedan. Ali naprej k 2. slučaju: Fajmošter: „Ti služiš tam tam pri ...?“ — Spov.: „Da!“ — Fajm.: „Tam je meni sovražna hiša, kjer tudi „Štajerca“ berejo, zato moraš to službo zapustiti!“ — Spov.: „Gospod ne morem; meni gre tam dobro; v to hišo prihajajo le pošteni ljudje, ne slišim in ne vidim ničesar nesposodobnega; tudi „Štajerca“ ne berejo.“ — Fajm.: „Moraš proč.“ — Spov.: „Ne bodem!“ In se obrne ter gre od spovednice proč. Ali ni to škandal? Kdor ne liže zbesnelemu popu pete, temu se celo posli odgovarjajo? Fej! Ali naprej k 3. slučaju: K spovednici poklekne mlad fant; takoj se vidi, da sta si fant in župnik sovražna. Fant prične moliti, ali duhoven mu seže v besedo in se zadere: „Ti si pričal pri sodnji zoper tvojega župnika po krivem!“ — Fant: „Ni res! Nisem po krivem pričal, izpovedal sem tako, kakor je pod prisego izpovedalo vseh 8 prič.“ — Fajmošter: „Marš!“ — Fant ostane urno od spovednice ter gre razjarjen naravnost iz cerkve; zunaj pa pravi: „F... far, pri tvoji spovednici me ne bodeš več vidil.“ — Toliko za danes. Omenimo, da smo pripravljali te slučaje pred sodnijo dokazati in da so imena dotičnikov na razpolago! Tako nastopa ta črešnjovski fajmošter. In lahko mu je, kajti odgovoren ni nobeni oblasti, razven škofa, kateremu se pa lahko nalaže kar hoče. Saj pravi sam, da „mu škof vse verujejo in ga še celo podpirajo!“ Ali mi vprašamo v vsej javnosti cerkveno oblast, je-li sme pravični duhoven tako nesramno postopati? In ali ni čuda, da ostanejo ljudje vendar še verni, ako ravno vidijo tako postopanje? Res, veliko potrpljenja mora imeti človek, da ne stori — kaj drugega!

Roš v Hrastniku in rudarji. Na lumparije, katere je naš list o trboveljskemu županu Rošu odkril, nismo dobili doslej ne odgovora, ne

tožbe. Pač pa smo dobili od raznih strani pisma v katerih se nam občani, rudarji posestniki ter obrtniki, zahvaljujejo, da smo prijeli tega neumnega mogotca. Lahko rečemo, da je v boju proti Rošu celo prebivalstvo trboveljske hrastniške občine na naši strani, razven tistih revežev, ki so od Roša odvisni ali pa Rošu — dolžni. Sultan Roš pa poskuša na razne načine omeščati naše srce. Sam nam sicer ne piše, ker dobro ve, da bi njegova pisma niti za stranišče ne porabili. Ali druge ljudje nagovarja, naj nam pišejo. Pa ne bo kruha iz te moke! Mi se ne strašimo Roševih gostilniških groženj. Toži nas, Roš, in vse ti dokažemo! Ali popolnoma nevtemeljeno je, ako nas smatra kdo za nasprotnike rudarjev ali rudarskega „konzuma“! To je stvar hrastniškega delavstva, v katero se ne vtikamo! Ali nekaj vprašamo. Ali je res, da se je ponudilo sultanu Rošu načelnništvo hrastniškega konzuma? Roš je na ponudbo odgovoril: Jaz nimam denarja za knape! Knapi pa naj imajo denarja za Roša! Knape se nagovarja, da bi prinesli zadnji vinar temu od knapovskih žuljev obogatelemu prevzetnežu! In še nekaj: Ali je res da hoče rudarski konzum opustiti svojo pekarijo, samo da bi Rošu preskrbel lepi zaslužek? Mi vprašamo to! Ako bi to res bilo, potem vzamemo Roševe pajdase enkrat pod krtačo, da bode joj! Ven z odgovorom!

Pobalinstvo. Konec m. prosinca sta se poročila posestnikov sin Franc Robitsch in Marija Schulzer. Veselica je bila lepa. Po poroki pa je poslala neka črna hinavska duša, ki se ne upa podpisati, nevesti dvoje pisem. Hinevec je hotel napraviti, kakor da bi dolgoletni prijatelj mladih poročencev g. Deschmann, ta pisma pisal. K sreči so takoj spoznali to pobalinstvo. Take od politikujočih farjev podivjane pobaline treba za ušesa prijeti.

„Misijski“ v sv. Miklavžu pri Ormužu ima že grozne posledice. Res, kdor ima le iskrico poštenega verskega čuta v sebi, se mora zgrazati nad postopanjem gotovih zdivjanih „misijskarjev“. Pred kratkim je zblaznel 26 letni posestnikov sin Martin Tomažič iz Kajzarjaka pri sv. Miklavžu, odpeljati so ga morali v norišnico v Feldhof. Na kolodvoru je vpil na ljudi, da so hudiči, da se bodo cvrli v peklju, da so vsi Miklavžani prokleti, ker čitajo „Štajerca“ in hodijo po gostilnah itd. Fant ima versko blaznost in to je edino posledica gonje „misijskarjev“, teh razširjalcev sovraštva, ki begajo neumno ljudstvo, dokler ne konča na vrvi ali v norišnici. V Hermancu pri sv. Miklavžu pa je ubil tudi zblazneli fant neko žensko, zopet v verski blaznosti. To je delo „svetih mož“, ki naj bi razširjali večne nauke krščanske ljubezni. In druge posledice niti ne omenimo! Cele vrste delavcev so bile med „misijskom“ od rigolanja zadržane. Kmetje so razburjeni do skrajnosti in bati se je, da si prihodnje sami pomagajo. Pred takimi „misijskarji“, obvari nas o Bog! Župnik v sv. Miklavžu sveda potrebuje pol zblaznega ljudstva, kajti le neumno ljudstvo se da odirati. Mož si dela lepe železne ograje, farani pa naj plačujejo. Cerkevne klopi se licitira zelo visoko, ali niti procentev za ubožce se ne plačuje. Viničarjem pa se vzame zadnje krajcarje in se jih pusti stradati za čast — farske bisage. Vse kar je prav! Ali take razmere kričijo do neba in grozni odgovor bodele dajali, nenasitni črnosukneži!

Tepeni kaplan. Dobili smo in objavimo: Sklicujoč se na § 19. tiskov. zakona z dne 17. dec. 1862, dr. zak. št. 6 ex 1863. zahtevam z ozirom na dnevno vest, objavljeno pod zaglavljem: „Tepeni kaplan“, v št. 5. z dne 2. februarja leta 1907. Vašega cenjenega lista, da sprejmete v zakonitem roku na istem mestu in z istimi črkami nastopni stvarni popravek: 1. Ni res, da so pri občinskih volitvah v Kotredežu pri Zagorju ob Savi punice kaplana iz Čemšenika prelasale in preklofufale, ampak nasprotno je res, da pri občinskih volitvah v Kotredežu pri Zagorju ob Savi niso prelasale in preklofufale punice kaplana iz Čemšenika; res je tudi, da se je pri občinskih volitvah v Kotredežu pri Zagorju ob Savi samo ena punica, namreč županova hči, s silo zakadila v kaplana iz Čemšenika in ga je hotela na tla podreti, pa že ni mogla na tla podreti. 2. Ni res, da, ko

bi ostal pri svojem brevirju, mesto da bi slo žal vtikal v politiko, ne bi dobil klofut od „nežnih“ unič ženskih rok, ampak res je, da ni dobil klofut ne bi od „nežnih“ ženskih rok. — Z odl. spoštovanjem tako V Čemšeniku, 6. februarja 1907. Jožef Očepekriči Brežih

Opomba uredništva: Ta „popravek“ je pač, v precejšnja nesramnost. Ni res pa ni res, pa res čita je in res je! Ali ne čuti to hribovsko kaplanče, ki da se s tem „popravkom“ v javnosti groznica. blamira, da se mu mora vsak človek smejeti, ali ker „popravlja“, da je belo — črno. Mi sevedodnjič nismo bili navzoči, ko je županova punica Nemci Kotredežu osuvala žeganega gospoda, da mbi mo je padel cviker raz nosa. Tudi pljuvalo se jdanee nanj. To je pisal sam ljubljanski „Slovenec“ in s torej duhovniški list, v katerega dopisuje gotovih bo tudi kaplan Očepek. Sicer pa prizna kaplan V Pol sam, da se je dotična punica „s silo zaganjalost“, vanj in zatorej je pač vse resnica, kar smo v pisali. Kaplanče, ostani raje pri brevirju in v š nikdo se ne bode „s silo zakadil“ v tebe! Pa ne adijo!

Podružnica c. k. kmetijske družbe v Mariboru je imela preteklo leto 243 članov. Skupni doh kraj hodki so znašali K 12.721-26, izdatki posledit K 8.112-09. Z vsakim občinim zborom je zdruječa žila filijalka tudi poučno predavanje. Ljudskošolci v Gamsu in v Podbrežju je darovala 1 špiardi pa za peronospero, 3 nože za cepljenje ter orodja se za obdelovanje vrtov; ljudski šoli v Karčvintero 1 špiro in 1 „Rückenschweifer“. Za premirar Bize je pridnih poljedelskih poslev je darovala filijalknem ka K 200. Nadalje se je razdelilo 60 K štirinam pridnin viničarjem (iz Pickerer-Winzer-Stiftung) in nadalje 1 viničarju letne podpore 100 K (Kotto na linsky-Stiftung). Filijalka je obdržala praktično. tečaje o vinogradništvu, sadjereji itd. Nadaljevmo. je razdelila svojim članom 26.500 cepelnja, da amerikanskih trt (12—14 vin.); isto število sezni razdeli spomladi. Raznim občinam je posodila ple orodje proti peronosperi itd. 8. oktobra je se vprizorila krasno uspešno vinko in sadno razstavnapre v Mariboru. Nabavila se je sadni mlin, ki sofovi odstopi v rabo članom proti mali odškodnini. Vse Nadalje je ustanovila plemensko štačijo zbergl rejo domačih zajcev pri vili Alwies itd. Filijalkaje sme biti ponosna na svoje uspehe!

Iz sv. Lovrenca v Slov. Gor. nam pišati li napredni kmet: Naša prvaška gospoda je postala Mož prevzetna. Zlasti jo boli, ako si hoče pomagati kvi mladi človek in si vtiseljiti bodočnost. Kler F. kalec je pač povsod enak. Gusno je že, kajnih počenjajo brezvestni klerikalni voditelji s temeršan revnim, izmozganim ljudstvom. Vse mogobesto neumnosti jim pridejo na um, le kaj pametnegavila ne, le kaj tacega ne, kar bi ljudstvo resnične tal koristilo. In ako si hoče človek že sam pomagati ne, potem mu mečejo polena med noge. Ali ljudstvat se drami in polagoma se bode zavedalo. Naš tul Koser je itak iz „Štajerčevih“ poročil znan iknite do danes še ni ničesar popravljen, kar je bilče čipisano o tej osebi. In taki so njegovi od ljudsajstškega dela obogateli prijatelji! Zdaj čujmomo, o da nameravajo ustanoviti posojilnico po Raif21 K eisenovem zistemu, ki bode spadala pod centralški lo v Gradecu. Glej, glej! Vsa prvaška politikameti, obstoji iz besnega hujskanja proti Nemcu, almeti kadar se gre za groše, znajo ti gospodje iz prvaš Župke armade prav dobro „tajč“ govoriti. Tako je izvo pač povsod. Le ljudstvo naj se ne uči nemščine,oval kajti gosposki dobiček bode veliko manjši, akcher. postane ljudstvo pametno! Šola v sv. Lovrenca Dež se bode tudi za 2 razreda povečala. Radovednazre smo, je-li se bode tudi ustreglo zahtevi stariševazred da se deco v nemščini poučujoč?! Šolsko oblast Lep kličemo v tem oziru že danes na delo! Kajti de dobro nam je znano, da je ravno nadučiteljjo že besni sovražnik nemščine. In tudi župnik se se boji — pametnega, v nemščini izobraženega Pes ljudstva. Zato pa skrbimo dokler je čas. Sebičy. G niki prvaške stranke na levo, mi pa na desaretu. in boj naj prične. Kdor je pravičen, mora ko zmagati.

Iz Slov. Gradca nam piše prijatelj psor.pogo Od 3. t. sem se je klatil po mestu in okolici. neki stekli pes iz občine Vrhe. 5. t. so razglasiloval pasjo kontumaco. 6. pa so orožniki psa ustresnastali. Takoj potem se je sklenilo, uničiti vse psarne brez ozira, je-li so prišli z bolnim psom v do n drtiko ali ne. Veliko lepih, čisto plemških in drupal gih psov je bilo žrtve postavnih črki. Vse mestoko

da bi se bilo žalostno. Pse se je tudi po okoliških ob-
„nežnih“ ah uničilo. Ako bi oblast pravočasno nasto-
bil klofuta, ne bi bilo treba tega krvavega pobijanja.
tovanjem, tako postopanje pač ni opravičeno in mora
f Ocepek, buriti slehernega prijatelja živali!

Brežiški prvaki se jezijo v svojem zakonem
k“ je pač iču, v katerega zavijajo kramerji kvargeljne,
s, pa resiti čita ga itak nikdo ne. Jezijo se čez naš
kaplance, pis, ki je označil „značaje“ prvaških vodij v
i groznožicah. Ne moremo pomagati, dragi „general-
smejati, b“, ali tudi naše geslo je: zob za zob!
Mi svedea hodnjič pa še kaj več. Ljudem, ki so morali
punica v Nemcih prosjati, da so jim hlače kupili,
da mu bi morali drugače svojo nagoto kazati, ki lo
se je danes pljujejo na svoje dobrotnike, takim
lovenec“, dem se pač ne bode nikdo uklanjal. In tudi
je gotovo jih bode mo pozdravljali s — polenom.

V Polenškaku kuhajo prvaki zopet neko ne-
ganjanji! „most, katero so krstili z imenom „bralno
kar smo ištvo“. Zlasti nadučitelj bi rad uganjal svoje
evirju in rke v šolskem poslopju, pa mu oblast menda
be! Pa ne dopusti. Stari in izkušeni faran iz
lenska nam piše m. dr.: „Ubogo ljudstvo,
delajo s teboj, samo da bi ti izesali krvave
je krajcarje! Zdromite se za vaše blagostanje
zasledite pota, ki vam jih kaže naš voditelj
je zdr-
tajerc!“ Neumne „teatre“ pa pustite
Ljudski kroživem, ki žive od naših žuljev!“ — Tej
1 šprico
sedi pač nimamo ničesar pristaviti, kajti člo-
ru se že gnusi, ako vidi to grozno sleparijo,
Karčovini katero se izmogne bedno ljudstvo.

Bizeljški kaplan Grilček se pere v nekem
la filijal-
kotnem lističu in trdi, da smo ga „po ne-
K štirim
lžnem“ napadali. No, fante, izzivaš nas! Re s
stiftung), da ima sin čevljarja Jurij Rihterja še danes
šo na glavi, ker se mu je celo pest las iz-
ralo. Kaj in kako se je pri sodnji delalo,

Nadalje vemo. Ali 9 dohtarjev ne spravi resnice iz
cepljenih sta, da ima otrok na glavi znake „krščanske
tevilu se bezni“ kaplanove. 7 cm dolgo in 5 cm ši-
posodila plošo vidi lahko vsakdo na dečkovi glavi,
obra se or se pri omenjenem čevljarju oglasi. Sicer
razstavo naprej! Kaj pa je v Rožančevem dekletom,
ki se škofovim Rudolfom in z drugimi otroci? Tudi
kodnini. Vse laž?? Šekoranjev fant hodi še danes
sejjo za berglji, ker se je pokvaril v šoli. Tudi laž?
Filijalka udje zahtevajo, da se ravna v šoli z deč-
oveško, ne pa živinsko! In vse laži po za-
am piše tnh listih tega ne odstranejo!

Možaki iz Zakošaka, kakor so France Puh,
pomagati Tikič, F. Murko, F. Žmauc, Janezek Kri-
Kleri- n, F. Herga in Tonče Holc, objavljajo v eni
že, kar dnjih števil neumnega „Fihposa“ neko
s tem prašanje“ na ptujski okrajni zastop. Gre se
mogoče cesto v Zakošaku. V našem poročilu se je
metnega javila tiskovna napaka in to je vrle moža-
resnično rje tako razburilo, da zahtevajo „odločno“ —
omagati, ne vemo kaj. Možaki, vi od nas sploh
ljudstvo mate ničesar „zahtevati“, ker nismo
o. Naš to tukaj, da bi vašo neumnost podpirali.
nman in taknite svoje prvaške nosove v račune, ako
je bilo čitate čitati! Vaše psovanje je čisto neumestno.
od ljud- prašajte raje „Fihpos“, zakaj molči tako trdo-
čujmo, ratno o tatvini v Turškemvrhu, kjer se ne gre
o Raiff- 21 K, temveč za 3½ tisočakev. Stikajte po
centra- vaskih lumparijah, ne pa v stvareh, katere ne
politika zumete ali pa jih na farško komando nočete
zu, ali zumeti. Adijo!

Županom v Leitersbergu pri Mariboru je
Tako je izvoljen g. Alojz Loppitsch, prvi občinski
mščine, tovalec je g. Ferd. Sarnitz, drugi pa g. Joh.
ši, ako ircher.

Deželni šolski svet je sklenil razširjenje
razredne ljudske šole v Gornjem Gradu v
razredno.

Lepi oče. Oktobra 1906 je zapustil 40
Kajti tni delavec Jos. Stergar v Mezirju pri Celju
dučitelj ojo ženo in 4 otroko. Doslej ne ve nikdo,
nik se am se je obrnil.

Pes — življenje rešil. Inženier H. Hohn v
Sebič- lov. Gradu je zaspal pred kratkim z gorečo
desno gareto. Postelj se je vnela in gotovo bi zgo-
l, ko bi ga njegov pes z lajanjem ne zbudil.

Požar v Slov. Bistrici. V nedeljo zvečer
psov: pogorelo štacijsko poslopje v Slov. Bi-
okolici nici. Postaje-načelnik g. Doborischeg je od-
uzglasili toval ravno s celo družino v Sv. Jurij. Ogenj
nastal gotovo v kuhinji. Kmalu so prišle
se pse, požarne brambe, ki so vsaj gostilno g. Sorscha-
v do- in druge predmete rešile. Aspirant g. Prihoda
in dru- spal v svoji sobi in se je v zadnjem tre-
mesto atku skozi okno rešil. Požarniki so delali

junaško v groznem mrazu. Tudi mariborska
požarna bramba je bila na pozorišču. Škode je
za 50.000 K.

Učiteljske službe so proste: v Silevrhu pri
Slov. Gradu (učitelj in šolovodja), v Velenju,
sv. Martin na Paki, sv. Andrej pri Velenju
(učitelj in učiteljica). Nadalje nadučiteljski služ-
bi v Hajdinu in Sv. Vidu pri Ptuj. Prošnje so
pošiljajo do 10. marca na krajne šolske svete.

Ustrelil se je v Ptuj 5. t. pijouir Franc
Dobaj. Bil je 22 let star in v Sv. Križ pri Ma-
riboru pristojen. Vojaščina ga ni veselila.

Mlada tatrica. Dne 7. t. je ukradla 14
letna Neža Perklič v Mariboru posestnici Kram-
berger 10 K iz žepa. Smrkavo tatitico so vta-
nili pod ključ.

Umrli je bivši učitelj v Rogatcu, g. Franc
Staraschina v najlepših letih po dolgi in mučni
bolezni. Mož je bil naprednjak in splošno spo-
štovan. N. p. v. m.!

Nevarna „ofcet“. V mariborski okolici sta
praznovala Ana Gmeiner in Lovrenc Fideršek
poroko. Na poti v cerkev so ju napadli fantje,
ju pretepli in strgali nevesti krancelj. Po noči
pa se je šele vršil veliki pretep z nožmi.
4 fante so orožniki že odpeljali.

Poskušene samomor. V Mariboru se je ho-
tela služkinja Marija Janko z britvijo vrat pre-
rezati. Pravijo, da je samomorilka tudi mati
otroka, katerega mrlča so našli pred kratkem
v stolni cerkvi.

Zaprl se v Mariboru pisarja Franc
Kranjc iz Ptujске Gore, ker je v Trstu razne
tatvine izvršil.

Dinamitno patrono je položil nekdo v po-
stetel posestnika Groska v Poljčanah. K sreči
se je razstrelila navzdol in ni bil mož ranjen.
Zaprl se nekega Pirša kot dozdevnega storilca.
Ubilo je drevo 21 letnega sina g. Žagarja
v Celju.

Tatvina. V Središču je ukradel nekdo tr-
govcu Fridrichu 6.000 K. O tatu ni niti sledu.
Trgovec je imel navado, vsak dan denar šteti.
Tatvina mu je šla tako k srcu, da je znorel.

Iz Koroškega.

Mi gremo naprej! Dne 11. t. m. smo do-
bili zopet nakrat 60 novih naročnikov iz 4 ko-
roških krajev, in sicer: iz Svetnevasi 22, iz
Podgore 24, iz Miklaundorfa 10 in iz Borovlja
4 novih naročnikov. Mi gremo naprej! Ziveli!

„Mir“, klaverno glasilo klavernih prvaških
mogotcev na Koroškem je torej odrómal za ne-
kaj časa v Ljubljano. Najbolje bi bilo, ko bi
vedno tam ostal, kajti Korošci ne marajo za to
farško kunjjo, ki se ravna po vsakem vetru in
ki obrekuje danes kar je včeraj odobraval. . .
Par stvari pa je vendar zanimivih! „Mir“, bolje
rečeno „Slepir“, je bil vse svoje žive dni iz
dnu svojega črnega srca klerikalni list. Ali od-
kar je postal poleg monsignora Podgorca
kranjski dohtarček Brejc „Mirova“ duša, pričel
je navijati ta list druge strune. Brejc se je
namreč ločil od ljubljanskih tercijalk in kleri-
kalnih farjev v sovražtvu. Odkar se v Ljubljani
niti pred Najsvetejšim ni odkril, ni živa duša
na Brejčevo „vero“ verovala. In ker so baran-
tali kranjski klerikalci pri razpravi o volilni
preosnovi le zase, pričel jih je „Mir“ psovati.
Takrat so pljuvali ljubljanski klerikalci na ko-
roške in koroški na kranjske. Celo tožarili so
se, ali končno se splavalo vse po vodi. . .
Zdaj pa je odpotoval „Slepir“ v Ljubljano. Za-
nimivo pa je, da ga ni hotela nobena druga
tiskarna sprejeti nego Hribarjeva. Liberalci so
sicer veliki „Slovenci“, ali „na puf“ ne tiskajo
nič. Klerikalci imajo sicer cel koš dobrih nau-
kov za Korošce, ali „Slepirja“ tiskati brez
cvenka, tega ne marajo. In tako je zašel „Mir“
v Hribarjevo tiskarnico, v — tiskarno „štrumpf-
fabrikanta“, v kateri štrajkajo delavci vsak
mesec, — in tam se zdaj tiska . . . Hribarček,
ali se ne bojiš za groše? „Mir“ je „spufan“ in
glavo zastavimo, da ti bode osle kazal, kadar
bodeš vprašal za svoj denar. . .

Dr. Brejček je prišel 3. t. v Žitarovas v
farovž pridigovati. Rekli so, da je to „shod“.
Ali žitaroveški naprednjaki so že davno izpo-
znali, da je laž in sleparija, kar obljubujejo
prvaški „voditelji“. Zato je prišel iz te občine
le en čevljar z nekim fantom na ta „shod“,
to je tisti fant ki je preveč — pameten za črno

šolo. Zdaj naj dr. Brejček razvevati fantkov duh!

Cesar Jožef II. — ropar?! Župnik Auer-
nig v Mostnici bode imel svoje rogoviljenje za-
govarjati pred sodnijo. Na shodu v Motnici se
je namreč izrazil, da je največji avstrijski
cesar Jožef II. katoliško cer-
kev oropal. Za to nečuvno predrznost tega
papa se je v smislu § 64 kaz. zak. zaradi za-
ljenja članov cesarske hiše kazensko na-
znani lo napravilo. Upamo, da bode sodišče
temu zbesnelemu politikujočemu farju dokazalo,
da mora imeti tudi farški jezik vaje!

Radiše. Občinske volitve. Dne 26. prosinca
t. l. so se vršile občinske volitve. Črnuhi so
delali na vse kriplje da bi dosegli zmago; ali
preveč so napeli njih zastarele strune in —
popokale so jim čisto. Akoravno je bila ko-
manda v žegnanih rokeh in akoravno si je za-
grizeni dr. Merda prizadejal največjo mujo, da
bi pohrustal v enem hipu vse njemu pristudene
„nemčurje“ — pomagalo ni nič. V vseh treh
razredih so zmagali naprednjaki z ve-
liko večino. Ko se je izid volitve razglasil,
otožno so pobesili črni bratci svoje volitve-
trudne glavice in obledeli: pretresovala jih je
sveta klerikalna jeza. Medgorski g. famfošter
se je držal tako kisto, kakor bi nabiral „krap“. Tudi
vsmiljenja vrednemu g. župniku v Zrelcu,
kateri je tudi v Radeške volitve svoj nos vtikal
je padlo srce globoko v hlače. Najhujša žalost
pa je prešinevala dr. Merdo; pripoveduje se, da
je ta v svojej srčni težnji iztuhel jako umetno
ubrani „travermarš“ na podlagi mile, blagodo-
neče pesmice:

„Žalostno na citrah strune
Iz mojga srca glas pojo. . .“
Ta „marš“ so menda dobro izurjeni tam-
burci zabrenkali na pepelnico, medtem, ko je
njih novo izvoljeni burgermeister v rathavsu
harenke trančiral. . .

V Št. Jakobu v Rožni dolini ima duhov-
ščina res veliko opravka. Poroka za poroko in
potem še povrh večno pisarjenje v celovski —
pardon, zdaj ljubljanski „Mir“. Koliko skrbi ima
n. p. preljudi naš prijatelj župnik Ražun, po-
seбно s kloštro. Bil je že daleč okoli nune
iskati. Ljubljanske nune mu menda ne dopade-
jo, pa ne vemo, kaj jim primanjkuje. V Mari-
boru pa je bolje. Prišle bodo torej mariborske
nune. Kmetje jim bodo morali reči „gnadljive“,
kajti ta lepa beseda je zdaj že po „Miru“
splošno vpeljana. Vbogi župnik, koliko ima
opraviti! Ali tudi kaplan je pravi Revček An-
drejček. Odkar je imel v Podsinnjivasi smolo,
ima neko hudo bolezen: „letati“ mora namreč,
saj veste kam. Zdravi se pa s tem, da dopisuje
pridno v „Mir“. Tudi ta se nam smili! Pa jima
ne moremo pomagati!

Nova železnica? V Grifenu na Koroškem
se je vršilo zborovanje, ki je sklepalo o novi
železnici, katera naj bi vodila od Wiesa čez
Eibiswald, Sv. Ožbal, Sp. Dravograd trg, Sv.
Pavel Lav. v Celovec.

Delavska smrt. Pri železniški zgradbi v
Malnici je eksplodirala 5. t. dinamitna patrona.
Dva delavca sta bila takoj mrtva, eden pa ranjen.

Po svetu.

Grozni umor. V Badimpešti je prerezal po-
licaj Jos. Pöcze svoji ženi in svojemu sinu vrat
ter se potem obesil. Vzrok je bil, da ga je si-
lila žena vedno, naj se izselijo v Ameriko.

Ljubi „Štajerci“! Slisal sem ta-le pogovor med
dvema zakonskoma: Žena (k možu): „Vse premoženje
sem jaz k hiši prinesla; kaj si pa ti imel, predno si me
oženil?“ — Mož: „Mir sem imel!“

Resnična povestica. Nekje v rezidenčnem mestu
je šel neki minister vsak dan mimo pekovskega učenca
in si kupil vsak dan presto. Nekega dne pozabi minis-
ter denar doma in gre vsled tega mimo učenca. Fant:
„Dobro jutro, gospod minister! No, danes nobene
preste?“ — Minister: „Ne, pozabil sem denar doma in
jo ne morem plačati!“ — Fant: „O to nič ne stori, mi
pa eno dolžni ostanete!“ — Minister: „Kaj pa, ako
umrem po noči?“ — Fant: „No pač tudi ne bo dosti
škode.“

Volilci okraja Slov. Bistrice!

Bližajo se volitve v okrajni zastop. Vele-
posestniki volijo dne 19. t. m., industrijalci
21. t. m. mesto in trgi pa 22. t. m. Za nas
je važna volitev iz kmetjskih občin,
ki se vrši 23. februarja ob 10. uri dopoldne.